

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aysel Gürmen

SELEN'in Şarkısı

Resimler: Sibel Demirtaş

Uçanbalık Yayınları

İÇİNDEKİLER

1- Denizkızı Bizimle Çay İçti mi, İçmedi mi?

2- Babamın Sinekleri

3- Dünyanın En Büyük Televizyonu

4- Kardeş Oyunu

5- Annemin Kurtarıcısı

6- Selen'in Şarkısı

7- Kuyruksuz Demokrasi Olmaz

8- Nerede Bu Yeni Yıl?

9- Doktor Şekeri

Yeter ki

Kulak Verin Bana

Ben de varım Ve buradayım Tam üç yaşında Ve kocamanım

Kocaman dediğime Bakmayın siz Aslında çok küçüğüm Sevgi düşkünüyüm

Kurallarınız var Uymam gereken Korkularım var Onlarla çelişen

Anlayamadıklarım Ve anlatamadıklarım Kafa sallayışlarım Ve inatlarım

Hiç de zor değil

İnanın bana

Yeter ki

KULAK VERİN BANA!

A.G.

DENİZKIZI BİZİMLE ÇAY İÇTİ Mİ, İÇMEDİ Mİ?

Hava çok soğuk olduğu için günlerdir dışarıya çıkmıyorduk. Bugün annem,

"Hava çok güzel. Seninle gezmeye gidelim," deyince hemen,

"Deniz kıyısına gidelim," dedim. Annem,

"Olur. Yürüyüş yapar, balıkçılara bakarız," dedi.

"Denizkızı'nı da görürüz belki," dedim. Annem,

"Belki," dedi.

Deniz kıyısına gelince her yana dikkatle baktım. Gelen giden gemiler, balık tutan balıkçılar, sandalla gezen insanlar gördüm ama Denizkızı'nı göremedim. Annem,

"Denizkızı'nı gördün mü?" diye sorunca,

"Hayır görmedim," dedim. Annem,

"Ben görüyorum. Bak! İşte şuradaki kayanın üzerine uzanmış bize bakıyor," dedi.

Çok heyecanlandım ve eliyle işaret ettiği yere baktım. Gözlerimi iyice açtım... Sonra kıstım... Ama yine de göremedim. Annem,

"Gözünü kapatıp bakarsan, kayanın üstünde gü-

neşte pırl pırl parlayan upuzun kızıl saçları ve yeşil kuyruğu olan bir Denizkızı görürsün," dedi.

Gözlerimi kapattım. Aaaa!.. Gerçekten de Denizkızı oradaydı. Uçan Tay'la sohbet ediyordu. Yaramaz martı

gelip Denizkızı'nın saçını çekince Uçan Tay onu kovalamaya başladı. Uzun bir süre onları izledim. Annem,

"Haydi gidiyoruz!" deyince gömerimi açtım. De-nizkızı'na baktım, ama orada değildi. Belki de denizin

derinliklerindeki sarayına doğru yüzüyordu. Uçan Tay da yoktu. Denizkızı'yh birlikte gitmiş olabilirdi. Ama

martı oradaydı. Hatta arkadaşları da vardı. Birlikte kovalamaca oynuyorlardı.

Eve gelince kapıda okuldan gelen ablamla karşılaştık. Bizi görünce çok şaşırdı ve

"Aaaa! Siz nereden geliyorsunuz?" diye sordu. Ben,

"Deniz kıyısından geliyoruz. Denizkızı'nı da gördük!" dedim. Ablam okul çantasını sırtından indirirken,

"Yaaa, peki ne yapıyordu?" diye sordu. Ben,

"Hiiii, Uçan Tay'la sohbet ediyordu," dedim. Ablam kıyafetini değiştirdikten sonra anneme,

"Anne! Selen Denizkızı'yla Uçan Tay'ı görmüş. Sen görmedin öyle değil mi?" dedi. Annem durup bana baktı

ve,

"Ben de gördüm. Hatta onlarla çay içtik. Çay içerken de güzel güzel sohbet ettik," dedi. Ablam,

"YaaaaL Yok canım!.. Olamaz!.." gibi şeyler mırıldandı.

Annem hızla sofrayı hazırlıyordu. Ablamın kula- / gına eğildim ve,

"Abla! Anneme inanma, atıyor. Onlarla çay may içmedik," dedim. Ablam,

"Biliyordum zaten," deyip annemin karşısına dikildi ve,

"Niye beni kandırıyorsunuz? Denizkızı ve Uçan Tay'ı görmüş olamazsınız. Çünkü onlar çizgi film kahramanları. Martı görmüş olabilirsiniz tabii," dedi. Ben hemen, "Gördük, gördük!.. Hepsini gördük ama onlarla çay içmedik. Onlar sandalyelere oturup nasıl çay içsinler?" dedim.

Annem tabakalarımıza yemek koyarken,

"Allahallah! Denizkızı ve Uçan Tay bizimle sohbet edebiliyor, martı Denizkızı'nın sağını çekebiliyor da, neden bizimle çay içmesinler?" diye sorunca, kafam karıştı birden.

Yoksa bizimle çay da mı içmişlerdi?

Ablam bir yandan yemeğini yerken bir yandan da kolumu dürtükleyip,

"Denizkızı'nı gördünüz mü gerçekten?" diye soruyordu. Ben sonunda sıkılıp,

"Evet gördük! Hem de birlikte çay içtik!" dedim. Ablam,

"Yalancı! Biraz önce çay içmediğinizi söylemedin mi? İçtiniz mi, içmediniz mi?" diye ısrarla sorunca,

"Bilmiyorum!" dedim.

Gerçekten de bilmiyordum. Ablam,

10

"Sen ne bilirsin ki zaten?" deyince tepem attı ve bildiklerimi saymaya başladım. Ablam,

"Kes şunu! Sana bildiğin şeyleri sırala demedim," dedi. Ben,

"Dediiin, dediiin!" deyip devam ettim. Annem,

"Yeter çocuklar! Susun da azıcık kafamı dinleyeyim," dedi. Ablamla ben suspus olup yemeğimizi bitirdik.

Yemeğimiz bitince anneme,

"Sana ne dedi?" diye sordum. Annem,

"Kim?" dedi. Ben,

"Kafan," dedim.

Annem başını iki yana sallayıp,

"Ne dediğini anlayamadım," dedi. Anlayamayacak bir şey yoktu. Kafasının ona neler söylediğini merak etmiştim yalnızca. Ablam,

"Sen ona aldırma anne. Yine saçmalıyor," deyince, en kızgın sesimle,

"Saçmalamıyorum Sevinç!" diye bağırdım.

Annem ağır ağır yerinden doğruldu ve çok sakın bir sesle,

"Kafamı dinlemek benim neyime. Hadi gelin oyun oynayalım!" dedi. Ablam da, ben de çok sevindik. Ben hemen,

"Ben Denizkızı'yımı, ablam da Uçan Tay. Sen de çaycı olur musun anne?" dedim.

Ablam,

"Olmaz öyle şey! Denizkızı ben olacağım!" diye mızıkçılık yapınca, annem,

"İkiniz Denizkızı olun, ben de sizin anneniz ola-

lı

yım. Çayımız hazır zaten. Oturup güzel bir çay sohbeti yaparız," dedi.

Güzel, tatlı, sıcak bir çay sohbeti yaptık. Ve bunu sık sık tekrarlamaya karar verdik.

12

BABAMIN SİNEKLERİ

Ben eskiden sineklerden çok korkardım. Neden mi? Çünkü onlar da arılar gibi ses çıkarıyor.

Sizi hiç arı soktu mu? Beni soktu. Hem de havuzda. Ben güzel güzel kolluklarımı takmış yüzerken, birden kulağımda korkunç bir acı duydum. Ben ciyak ciyak ağlamaya başlayınca annem havuza dalıp beni çıkardı.

Sonra da koşup büfeden sirke bulup getirdi. Bir pamuk parçası üstüne döküp kulağıma koydu.

Öyle çok bağıırıyordum ki havuzdaki bütün insanlar başıma üşüştiler. Hepsi de aynı şeyi söylüyordu:

"Bu yıl çok arı var."

O günden sonra havuza gitmedim. Vızıldayan şeylerin yanına da yaklaşmadım. Evde sinek gördüğüm anda,

"Sinek var, sinek var!" diye bağırmaya başlıyordum. Annem de pembe renkli kelebek şeklindeki sinekliği

kapıp sineklerin peşine düşüyordu. Yakalayıp dışarı atıncaya kadar da peşlerini bırakmıyordu/

Bir akşam babama,

"Sinek kovalamaktan bıktım artık. Bu soruna bir çözüm bulmalıyız," dedi. Babam,

. 13

"Sen bu işi bana bırak," dedi.

Ertesi gün sabah erkenden,

"Selen, bugün benimle işyerine geliyorsun," deyince yatağımdan fırladım. Çabucak giyinip babamın peşine

takıldım. Babamın işyeri çok eğlencelidir. Bir sürü bilgisayar var. içinde de oyunlar. Dilediğimi seçip

oynatabiliyorum.

İşyerine gidince bir de baktım ki babamın odasında bir sürü sinek uçuşuyor. Hemen masanın altına girdim. Babam,

"Ne işin var orada. Dışarı çıksana!" elledi. Ben,

"Çıkamam baba! Baksana ne çok sinek var. Sen önce onları dışarı çıkar!" dedim. Babam,

"Onlar benim sineklerim yavrum. Bu işyerinin hayvanları onlar. Gel de seni onlarla tanıştırayım!" dedi.

Bir an babamın şaka yaptığını düşündüm. Bakmak için kedi, köpek, kuş, balık, kaplumbağa almak dururken babam niye sinek almıştı ki. Babama sordum. Babam,

"O hayvanlar herkeste var kızım. Ben farklı hayvanlar olsun istedim. Düşünsene, dünyada sinek besleyen bir tek ben varım. Ne güzel değil mi?"

Babamın ayrıcalıklı bir insan olmaktan çok hoşlandığını biliyordum, ama bu kadarı da fazlaydı bence. Yine de onu üzmemek için yavaşça masanın altından çıktım.

Babam çok ilginç bir şey yaptı. Elini havada bir salladı ve sineklerden birini yakaladı. Ben ne olur ne
14

olmaz diye biraz geriye kaçtım. Babam gayet sakin, yavaşça iki parmağını araladı. Bana,

"Bak! Şu anda avucumda tuttuğum sineğin adı Utangaç. Şimdi bu aralıktan çıkar çıkmaz hemen uçup kaçacak. Çok utangaç bir sinektir. Onun için adını Utangaç koydum," dedi. Ben,

"Peki onları böyle avucunda tutunca seni sokmuyorlar mı?" diye sordum. Babam hayretle bana baktı ve,

"Aaa! Sen sineklerin sokmadığını bilmiyor musun?" diye sordu.

Bu arada aralıklı olan parmaklarının arasından Utangaç, yavaşça dışarı çıktı ve hemen uçup gitti. Ben öteki sineklerin adlarını sordum. Babam, teker teker göstererek,

"Bunun adı Yaramaz, şuradaki Şımarık, perdenin üstünde oturan Uyuşuk, masanın üstünde oturan da Tembel" dedi. Ben,

"Hiç doğru dürüst bir sineğin yok mu?" diye sordum. Babam güldü ve,

"Ne yapayım, benim sineklerim böyle. Onlar bana alıştı, ben de onlara," dedi.

O sırada sineklerden biri bana doğru gelmeye başladı. Babam,

"Aaaa, Yaramaz seni çok sevmiş. Seninle arkadaşlık etmek istiyor," derken, Yaramaz elime konmaz mı!.. Önce çok korktum. Ama sokmadığını görünce biraz rahatladım.

"Elim gıdıklanıyor," dedim babama. Babam,

16

"Yaramaz hep böyledir. İnsanı gıdıklar," dedi.

Elimi biraz kımıldatınca Yaramaz uçup gitti. Diğerleri arasına katıldı. Baktım, baktım, ama hepsi birbirine o kadar benziyordu ki, hangisinin Yaramaz olduğunu çıkaramadım. Babam hangisinin hangisi olduğunu nasıl anlıyordu acaba?

O günden sonra sineklerden hiç korkmadım. Evdeki sinekler de benim sineklerim oldu. İsim de koydum onlara. Tombiş, Yogi, Bambi, Topçin, Tini... Dışarıya kaçmasınlar diye ele camları ve kapıları hep kapalı tutuyorum.

Geçen gün annemle Ayla teyzelerin evine gitmiştik. Bir de baktım ki Ayla teyze de sinek besliyormuş. Hem de iki tane. Ona,

"Senin de mi sineklerin var. İsimleri ne?" diye sordum. Ayla teyze çok şaşırdı.

"Onlar benim sineklerim değil," dedi. Ben,

"Kimin sinekleri? Ayça ablanın mı?" diye sordum. Ayla teyzem daha çok şaşırdı. Annem,

"Sormayın Ayla Hanım..." diye başladı ve her şeyi bir bir anlattı. Sonunda da,

"Gördüğünüz gibi sevgili eşim vurayım derken öldürdü," dedi.

Annemin bu sözleri beni dehşete düşürdü. Annem babama haksızlık ediyordu. Anneme,

"Yalan söylüyorsun anne! Babam öyle şeyler yapmadı, kimseye vurmadı ve kimseyi de öldürmedi. O sinekleri bile besliyor," dedim. Annem çaresizlik içinde,

"Ayla Hanım imdadıma yetişin!" dedi. . .

17

Ayla Hanım beni karşısına aldı ve uzun uzun bir şeyler anlattı. Annem aslında öyle demek istememiş, söylediği şey bir deyimmiş. Büyüyünce ben de bütün deyimleri öğrenecektim.

Ah bir büyüse de şu deyimleri ben de öğrensem. O zaman ben de deyimlerle konuşup insanları şaşırtacağım.

18

DÜNYANIN EN BÜYÜK TELEVİZYONU

Dün ablam koşa koşa yanıma gelip,

"Selen, bugün hep birlikte sinemaya gideceğiz. Sen de bizimle geleceksin," deyince çok şaşırdım.

Düne kadar ya ablamla annem sinemaya gider, ben babamla evde kalırdım; ya da ablamla babam sinemaya gider ben ve annem evde kalırdık.

Çok ısrar etmeme rağmen bana,

"Sinema küçüklere göre bir yer değil," deyip beni götürmüyorlardı.

Beni de sinemaya götürmeye karar verdiklerine göre ya sinema küçüklere göre bir yer olmuştu; ya da ben birdenbire büyümüşüm. Bunu anlamak için koşup ablamla boylarımızı işaretlediğimiz duvara yaslandım ve ablama,

"Bak bakalım ne kadar büyümüşüm!" dedim. Ablam,

"Selen! Ben sana ne diyorum, sen ne diyorsun. İnsan bir günde uzar mı? Boyumuzu daha dün ölçmedik mi?" dedi. Ben,

"Sen yine de bak!" dedim.

Ablam oflaya pufloya elini başımın üstüne ko-

19

"İşte, gördün mü, aynı boydasın!" dedi.

Ben değişmediğime göre demek ki sinema değişmişti. Ablama,

"Sinemada ne yapacağız?" diye sordum.

Ablam tuhaf tuhaf yüzüme bakıp,

"Film izleyeceğiz. Hem de çok güzel bir film," dedi. Ben,

"Televizyondaki gibi film mi?" diye sorunca ablam bana yine o tuhaf bakışlarıyla bakıp,

"Eveet," dedi.

Bakışlarından hiç hoşlanmadığım için sinemaya gidinceye kadar kimseye başka soru sormadım.

Gittiğimiz yer çok kalabalıktı. Herkes durmadan bir şeyler yiyip içiyordu. Biz de oturup yemeye başladık. Ben,

"Hani sinemada film izleniyordu," dedim. Ablam,

"Daha sinemaya girmedik ki. Bak! Sinemanın kapısı orada," deyip eliyle önünde boncuk gibi dizilmiş bekleyen insanların olduğu bir yer gösterdi. Ben, oradaki insanların ne beklediğini sorunca babam ayağa kalktı ve,

"Bilet alıyorlar kızım. Şimdi ben de gidip alacağım," dedi. Annem,

"Selen'e bilet almaya gerek yok," deyince çok bozuldum.

"Ben de bilet istiyorum baba! Eğer almazsan hepinize küserim ve sinemaya da girmem," dedim. Babam,

20

"Annen şaka yaptı kızım. Sana bilet almaz mıyım hiç?" dedi ve yürüdü. Ablam,

"Bilet ne işe yarar Selen?" diye sordu bana. Ben,

"Bilmiyorum," dedim.

Gerçekten de ne işe yaradığını bilmiyordum. Nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Ama onlara bilet alınırken bana alınmaması beni çok kızdırmıştı. Ablam,

"Bilet sinemanın içindeki koltuklara oturabilmek içindir. Sen babamın kucağında oturacağına göre boşuna para verip bilet almaya gerek yoktu," dedi.

"Olsun. Ben yine de bilet isterim. Hayatımda şimdiye kadar hiç biletim olmamıştı," dedim. Ablam gülerken, annem,

"Canım benim. Artık senin de bir biletin var!" dedi.

Biletimi elime alınca ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Sinema kapısındaki adam biletimi yırtınca neredeyse ağlayacaktım.

"Niye benim biletimi yırttın. Ben onu saklayacaktım," deyince o da özür diledi ve yırttığı parçayı bana geri verdi.

Yırtık biletimi cebime koydum. Babam, eve gidince onu yapıştıracağına söz verdi.

Kapıdan içeri girince şaşkınlıkla ağızım açık kaldı. Sinema, bizim evin salonundan bile büyüktü. Her tarafı dizi dizi koltuklarla doluydu. Yavaş yavaş koltukların hepsi de doldu. Yalnızca benim koltuğum boştu. Önce koltuğumda oturmayı denedim, ama hiçbir şey

21

göremeyince babamın kucağına oturdum.

Etrafa baktım baktım, tek bir tane televizyon göremedim. Babama,

"Televizyon nerede baba?" diye sorunca babam çok güldü ve karşımızdaki perdeyi gösterdi. Pencere olduğunu düşündüğüm yerde meğerse televizyon varmış. Tam o sırada perdeler yavaşça açılmaya başladı. Birdenbire elektrikler kesildi ve film başladı. Ben,

"Vaaay! Bu ne büyük televizyon. Dünyanın en büyük televizyonu," deyince babam öyle çok güldü ki kucağında zıp zıp zıpladım.

İzlediğimiz film çok güzeldi, ama televizyonun sesi çok açıktı. Babama,

"Söyle de şu televizyonun sesini biraz kısınlar. Çok rahatsız oluyorum," dedim.

Babam yine güldü ve söylediklerimi annemle ablama aktardı. Annem,

"Sinemadaki televizyonun sesi kısılmaz yavrum. Onun için rahatsız olduğun zaman ellerinle kulaklarını tıka!" dedi.

Ben de öyle yaptım, ama bir süre sonra kollarım yoruldu. Neyse ki babam benim yerime kulaklarımı tıkadı da rahat rahat filmi izledim.

Filmin en heyecanlı yerinde birdenbire elektrikler yandı ve film de koptu. Ben,

"Eyyvah, film koptu. Ne olacak şimdi?" deyince babam,

"Film kopmadı. Biraz dinlenelim diye filmi durdurdular. Işıklar sönünce film yine kaldığı yerden de-

22

vam edecek," dedi.

O anda anladım ki ışıkları sinemacılar söndürü-yormuş. Oysa ben elektriklerin kesildiğini sanmıştım.

"Işıkları niye söndürüyorlar? Ben karanlıkta film izlemek istemiyorum baba! Söyle de söndürmesinler,"

dedim. Ablam,

"Sinemada film karanlıkta izlenir. Her şey senin istediğin gibi olmaz. Floşlanmıyorsan bir daha sinemaya gelmezsin, olur biter," dedi. Ben hemen,

"Yok yok, hoşlandım. Karanlıkta çok güzel film izleniyor," dedim.

Aslında ben karanlıktan hiç hoşlanmıyorum, ama ne yapayım, sinemaya gidebilmek için katlanacağım.

Filmin geriye kalan kısmında babam yine kulaklarımı tıkadı. Tıkadığı halde yine de sesler çok yüksekti.

Demek ki büyükler yüksek sestten çok hoşlanıyorlar; ama sinema artık küçüklere göre de bir yer olduğu için sesini de biraz azaltmaları bilir?

gerekmez mi? Kim-

23

KARDEŞ OYUNU

Bazen ablam beni hiç anlamıyor. Ona bir şeyler anlatmaya çalışıyorum, ama o başka şeyler anlıyor. Sonunda kavga ediyoruz.

Annem ablamla her kavga edişimizde,

"Odanıza girin, başıncaya kadar da orada kalın!" der. Ve bizi odamıza gönderir.

Bugün de öyle yaptı. Oysa tanı da televizyonda çizgi filmler başlamıştı. Ablamla hangi çizgi filmi izleyeceğimiz konusunda kavga edince hiçbirini izleyeme-yip odamıza gitmek zorunda kaldık. Ablam,

"Senin yüzünden çizgi film izleyemeyeceğiz" dedi. Ben,

"Nedenmiş o? Asıl senin yüzünden" deyince ablam bana küstü. Ben de ona küstüm. Sandalyelerden

yaptığımız bir duvarla odamızı ikiye böldük. Oyuncaklarımızı da ikiye ayırdık. Annem,

"Sakin bağıştığınızı duymayayım," dememiş olsaydı, bu işi sessizce zor hallederdik.

Annemi daha çok kızdırmamak için sorun çıkarmadan oyuncaklarımızı bölüştük.

Herkes kendi evinde kendi oyuncaklarıyla oynuyordu. Ben bir süre sonra tek başıma oynamaktan sı-

25

maya devam ediyordu. Biraz sonra,

"Hiç kimse gelmedi abla. Ben burada soğuktan donup öleyim mi?" dedim. Eh, artık beni evine davet ederdi herhalde. Yine etmedi.

"Sen de dikkatli olup evinde yangın çıkarmasay-dm," dedi.

Şuna bakın hele. Sanki yangını ben çıkarmıştım. O bana küsmeseydi, evimde yangın mangın da çıkmazdı.

"Yangını ben çıkarmadım. Asıl sen çıkardın!" dedim. Ablam, kötü kötü bana baktı ve,

"Bana çamur atma Selen!" dedi sert sert.

Allahallah...' Alt tarafı yalnızca onunla oynamak istiyordum. Çamuru nereden bulup da ona atacaktım?

"Ben sana hiçbir şey atmadım. Yalan söyleme!" dedim. Ablam,

"Bela mısın sen Selen?" diye sordu kızgın kızgın.

Bela olmak iyi bir şey miydi, yoksa kötü bir şey mi? Ablam bana kızgınken iyi şeyler söylemeyeceğine göre, kötü bir şeydi.

"Ben bela değilim, sensin!" diye bağırdım. Beni bir türlü evine davet etmediği için ona çok kızmıştım.

Ablam ayağa kalktı ve,

"Sana belanın kim olduğunu gösteririm şimdi," diyerek evime atladı.

Tam o sırada annem içeriye girdi. Ablam hemen kendi evine atlayıp oynar gibi yaptı. Annem,

"Ben sizi odanıza barışmanız için gönderdim. Kavga etmeniz için değil," dedi. Ben hemen,

28

"Anne! Ablam evimi yaktı," dedim. Ablam,

"İşte! Duydun mu? Nasıl da yalan söylüyor." Annem,

"Bir dakika! Şimdi anlarız. Selenciğim! Ablan evini neden ve nasıl yaktı, açıklar mısın?" deyince,

"Ablam beni bebekleriyle oynadığı oyuna almadığı için ben de evim yandı demek zorunda kaldım," dedim.

Ablam,

"Anne! Selen bana hiç saygı göstermiyor," dedi. Ben,
"O da bana bela mısın diyor," dedim.
Annem iyice şaşkına dönmüştü. Bir bana, bir ablama bakıyordu. Derin bir nefes aldı,
"Bir dakika çocuklar! Bu gidişle hiçbir yere varamayız. Şimdi ikiniz de çok iyi düşünün ve bana gerçekten ne istediğinizi söyleyin," dedi. Ben hemen,
"Ablamla oyun oynamak istiyorum," dedim.
Ablam şöyle bir düşündü ve,
"Çizgi film bittiğine göre ben de Selen'le oynayabilirim," dedi.
Annem mutlu bir ifadeyle,
"O zaman ne duruyorsunuz? Haydi oynasanıza! İşim bitince ben de size katılırım," dedi ve odadan çıktı.
Ablamla, annemin de çok beğeneceği bir oyun kurduk. Oyunumuzun adını "Kardeş Oyunu," koyduk.

30

ANNEMİN KURTARICISI

Annem arasına çok bunalır. Durmadan oflayıp puflar. Hiç kızmayacağı şeylere bile kızar.
Böyle zamanlarda ablamla hiç sorun çıkarmayız.
Uslu uslu oturup, babamın gelmesini bekleriz. Çünkü babam ne yapar yapar annemi neşelendirir.
Bugün de dört gözle babamın gelmesini bekliyorduk. Kapı çalınca annemin yüzü güldü.
"Yaşasın! Kurtarıcım geldi," deyip kapıyı açmaya gitti.
Annemin kurtarıcısı okluğunu ilk kez duyuyordum. Ben de annemin peşi sıra kapıya koştum.
Gelen yalnızca babamdı. Sevinmeli miydim? Üzülmeli miydim? Bir türlü karar veremedim.
Babam içeriye girerken annem de dışarıya çıktı. Ablam annemin nereye gittiğini sorunca babam,
"Çok bunalmış. Biraz dolaşıp gelecek." dedi.
Bence annem dolaşmaya değil kurtarıcısını bulmaya gitmişti. Zavallı kadıncağız kurtarıcısını beklerken babam çıkagelmmişti.
Annemin kurtarıcısını hayalimde canlandırmaya çalıştım. Başında altın tacı, elinde sihirli sopası, sırtında pelerini, uzun saçlı, yakışıklı bir prens.

31

Yooo! Olmaaaz... Prens, benim kurtarıcım. Annemin kurtarıcısı kral olsun.
Yakışıklı kralın annemle benim aramda sır olarak kalmasını islediğim için babamla ablama ondan hiç söz etmedim.

Annem, döndüğünde çok neşeliydi. Anlaşılan kurtarıcısını bulmuştu. Yemek yedik, oturup sohbet et-, tik.
Sonra da ablamla ben yataklarımıza yattık. Ben bir türlü uyuyamıyordum. Aklım hep annemin kurtarıcısındanaydı.

Bu sırrı daha fazla saklayamayacaktım. Ablama,
"Abla! Sen annemin kurtarıcısını hiç gördün mü?" diye sordum. Ablam,
"Tabii ki gördüm. Neden sordun?" deyince çok bozuldum. Demek annem bana hiç göstermediği kurtarıcısını ablama göstermişti.

Anneme küsmeye karar verdim. Çok kırılmıştım. Belki de ablam annemin kurtarıcısını görmemişti de beni kızdırmak için öyle söylüyor diye düşündüm. Ablama,

"Peki nasıl biri. Anlat bakayım," dedim. Ablam,

"Amaaan Selen... Saçmalama da uyu! Annemin kurtarıcısı babam. Babamı her gün görmüyor muyuz?" dedi.
Dünya başıma yıkılmıştı. Babam nasıl kurtarıcı olabilirdi. Ne tacı ne de sihirli sopası vardı. Saçları bile uzun değildi.

Belki de ablam yanıliyordu. Belki de annemin kurtarıcısından haberi bile yoktu. Bunu öğrenmeden

33

2^S2;^1M

uyuyamayacağımı anladım. Yatağımdan fırladığım gibi salona koştum. Önemli bir neden olmadan yataktan kalkmamam gerektiğini biliyordum ama bence bu çok önemli bir nedendi. Babam bana biraz ters baktı ama, hiç umursamadım. Anneme,

"Anne! Ablam senin kurtarıcının babam olduğunu söylüyor. Doğru mu?" diye sordum. Babam çok mutlu bir ifadeyle,

"Annenin kurtarıcısı benim tabii ki kızım. Başka kim olabilir!" dedi.

Babamın yanıtı benim için geçerli değildi. Anneme baktım. Annem gülerek,

"Evet kızım doğru. Hadi sohbet etmeyi bırakın da uyuyun!" dedi.

Üzgün üzgün yatağıma döndüm. Zavallı annem! Doğru dürüst bir kurtarıcısı bile yok. Benim kurtarıcımı arada sırada ona versem mi acaba?

Neden olmasın?.. M m mm. İyi de annem benim korktuğum şeylerden korkmuyor ki. Kim bilir, belki de onun da korktuğu şeyler vardır. Örneğin canavarlar. Canavarlar mı? Dı-dı-dı-dı. Bırrrr. Kurtarıcı! Neredesin! Sakın yanımdan ayrılmı!

35

SELENİN ŞARKISI

Benim en sevdiğim şarkı Küçük Denizkızı'nın şarkısıdır. Hani yeşil kuyruğu, upuzun kırmızı saçları ve kral babası olan Denizkızı var ya...

Hatırladınız mı? Yakışıklı prensi görüp de, ona âşık olunca söylediği şarkıya bayılıyorum.

Çok ince bir şarkı olduğu için kalın sesle söylenirse hiç güzel olmaz. Benim sesim ele Küçük Denizkızı'nın sesi gibi çok incedir. Onun için bizim evde bu şarkıyı en güzel söyleyen benim.

Annemin arkadaşları benden şarkı söylememi istedikleri zaman hep bu şarkıyı söylerim:

Aaaaaaaaaa-a-a-aaaaaa...a-a...aaaa... Ve böyle devam ediyor.

Ben şarkımı söylerken annemin arkadaşları önce şaşkın şaşkın bakarlar. Sonra dönüp anneme,

"Ne söylüyor?" diye sorarlar. Annem,

"Şarkı söylüyor," deyince bu kez de,

"Hangi şarkıyı söylüyor?" diye sorarlar. Sanki bütün şarkıları biliiriniş gibi. Annem de,

"Bu Selen'in şarkısı," der. Arkadaşları da,

"Haaa, öyle mi, ne kadar güzel!" deyip beğenmiş gibi yaparlar. Oysa ben çoğunun şarkımı beğenmedi-

37

ili

ğini bakışlarından anlarım.

Eğer çok canım isterse şarkımın ardından, "'Minimini bir kuştı," şarkısını söylerim. Bu şarkıyı nedense herkes çok beğeniyor.

Yalnızca bu şarkıyı söylersem çok mutlu olup beni alkışlayacaklarını biliyorum ama, inadına söylemiyorum.

Önce onlara kendi şarkımı, sonra da canım isterse minimini bir kuşun şarkısını söylüyorum.

Denizkızı'nın şarkısını gerçekten seven biri var: Güler abla.

Güler abla bizim yan komşumuzdur. Onu çok fazla göremiyorum, çünkü hep çalışıyor.

Sokakta bile karşılaşsak bana şarkımı söyletir. Her seferinde de büyük bir zevkle dinler. Dinlerken gözleri pırıl pırıl olur ve gülümser.

Geçen gün yine şarkımı dinledikten sonra anneme,

"Selen çok iyi bir soprano olabilir," dedi. Ben sopranonun ne demek olduğunu sorunca,

"Senin gibi sesi olanlara soprano denir. Belki sen de büyüyünce benim gibi opera sanatçısı olursun," dedi.

Ben,

"Yok olmam!" dedim. Güler abla çok şaşırdı.

"Aaaaa! Niye? Çok zevkli bir iş," dedi. Ben,

"Olabilir ama, ben büyüyünce anne olmak istiyorum," dedim.

Güler abla gülmeye başladı.

"Canım, anne de olursun, opera sanatçısı da olursun: Ben de anneyim. Üç kızım var ama, bir de işim

39

var. Herkesin bir işi olmalı. Bir gün seni operaya götü-reyim istersen,"eledi. Anneme baktım. Annem,

"Olur gideriz," dedi.

Eve gelirken anneme,

"Anne! Benim işim var mı?" diye sordum. Öyle ya! Herkesin bir işi olmalıymış. Annem,

"Evet var! Dağıttığın eşyalarını toplamak," dedi. Ben,

"Bu işi beğenmedim. Hiç zevkli değil. Kendime daha zevkli bir iş bulacağım,"eledim. Annem,

"Peki! Bul bakalım," dedi.

O gün bu gündür düşünüp duruyorum. Bana çok zevkli gelen işleri annem yapamayacağımı söylüyor.

Annemin yapabileceğimi söylediği işleri ele ben çok sıkıcı buluyorum.

Bir türlü hem yapabileceğim, hem ele çok zevkli bir iş bulamadım. Ama düşünmeye devam ediyorum.

Mutlaka bulacağım...

40

KUYRUKSUZ DEMOKRASİ OLMAZ

Ablam son günlerde evimizde demokrasi olduğu gerekçesiyle benimle oyun oynamıyordu. Arkadaşlarıyla oynadığı oyunlara bile katılmama izin vermiyordu. Düşündüm, taşındım. Demokrasiyi evimizden atmaya karar verdim.

Bütün köşe bucakları, dolapların, çekmecelerin içini, masa ve yatak altlarını, hatta e)yunca sepetini bile aradım ama, önceden görmediğim bir şeye rastlamadım. Sıkıntıyla

"Off! Bulamadım," diye bağırdı, annem,
"Ne arıyordun kızım?" diye sordu . Ben,
"Demokrasiyi arıyordum ama bulamadım," deyince annem irkildi ve
"Aman Tanrım! Sen de mi?" dedi.

Anlaşılan, demokrasiyi arayan yalnızca ben değildim.

"Bana onu bulur musun anneciğim?" dedim tatlı ve yumuşak bir sesle. Bizim evde annemin bulamayacağı şey yoktur. Yeter ki istesin. Annem,

"Şimdi git ablanla e)yna! Demokrasi konusunu akşam baban gelince halledeceğiz," dedi. Ben,
"Neden babamın gelmesini bekliyoruz?" diye sor-

41

dum. Annem,

"Çünkü bu isi tek başıma yapamam," dedi.

Annemin bana ayıracak zamanı olmadığı çok açıktı. Yoksa böyle tuhaf şeyler söylemezdim. Ben ablamla oyun oynayabilseydim demokrasi denen şeyi arar mıydım hiç? Dahası kendi eşyalarını bile bulmakta güçlük çeken babam demokrasiyi bulmamıza nasıl yardımcı olacaktı acaba?

Çaresiz ablamın yanına gittim. Ablam aynanın karşısında süsleniyordu. Çekine çekine,

"Abla! Annem seninle oyun oynamamı söyledi," dedim.

Ablam bana soğuk soğuk baktıktan sonra aynaya dönüp,

"Hiç kimse beni seninle oyun oynamaya zorlayamaz. Bu evde demokrasi var," dedi. "Ahh! Şu demokrasiyi bir bulsam!" diye düşündüm. Ne olduğunu, neye benzediğini anlayamamıştım ki... Ablama,

"Abla! Demokrasi nasıl bir şeydir?" diye sordum. Ablam bana bakmadan,

"Demokrasi soyut bir kavramdır," deyince demokrasinin nasıl bir şey olduğunu öğrenmekten vazgeçip nerede olduğunu sordum. Ablam,

"Tabii ki her yerde. Evde, okulda, sokakta, markette," dedi. Ben,

"Yaa, öyle mi? Ben neden onu göremiyorum?" diye sordum. Ablam,

"Göremezsin. Çünkü soyut şeyler görülmezler ve elle tutulmazlar." dedi.

42

Eyvaah! Elle tıtulamıyorsa ben demokrasiyi evden nasıl atacaktım? Ablama,

"Yani hayalet gibi mi?" diye sordum. Ablam,

"Hayır! Hayalet diye bir şey yoktur. Hayalet insanların uydurduğu bir şeydir. Çizgi film kahramanları gibi.

Ama demokrasi gerçekten vardır," dedi.

Bu bana pek inandırıcı gelmedi. Gerçekten var olan bir şey nasıl olur da görünmezdi.

Tek başıma oyun oynayıp akşam babamın eve gelmesini bekledim. Öyle çok bekledim ki sıkıntıdan patladım.

Babam kapıdan içeriye girer girmez,

"Babacığım! Bu evde demokrasi istemiyorum. Lütfen onu bulup dışarıya atalım," dedim. Ablam durur mu?

Hemen söze karıştı ve,

"Bir insan demokrasi istemiyorsa kafası yeteri kadar çalışmıyor demektir," dedi. Ben,

"Nedenmiş o?" diye bağırdı, mutfakta olan annem,

"Bu akşam demokrasi konusu halledilmelidir," dedi sert sert.

Babam kime yanıt vereceğini şaşırmıştı.

"İzin verirsiniz önce bir elimi yüzümü yıkayayım, sonra konuşuruz," deyip banyoya doğru yürümeye başladı.

Yemek masasının önünden geçerken,

"Uff! Sofranın güzelliğine bak! Açlıktan ölüyorum," dedi.

Sofraya şöyle bir baktım ve umutsuzluğa kapıldım. Başka akşamlardan farklı olmayan bir sofrayı çok güzel bulacak kadar aç olan babamın, demokrasiyle

44

uğraşmasını kim bekleyebilirdi?

Babamın çorbasını bitirmesini bekledim ve kolunu dürtüp,

"Demokrasiyi unuttun!" eldim. Babam,

"Unutur muyum hiç kızım? Söyle bakalım! Demokrasi nedir sence?" dedi. Biraz duraksadım ve demokrasiyle ilgili bildiklerimi sıralamaya başladım.

"Hayalet benzer ama hayalet değil, gerçektir. Her yerde vardır ama görünmez. Ablamla oyun oynamamı istemez," dedim. Babam ablama dönüp,

"Şimdi sıra sende," dediğinde ablam hâlâ gülüyordu. Annemle babam hiç gülmüyorlardı. Ablam,

"Demokrasi, eşitlik ve özgürlük demektir," dedi. Ben,

"Hiçbir şey anlamadım," deyince, babam,

"Açıkla bakalım," dedi ablama. Ablam,

"Yani demokrasinin olduğu yerde insanların hakları vardır. Büyük küçük, fakir zengin, kız erkek herkes istediğini düşünebilir, söyleyebilir ve yapabilir," dedi.

Bu sözler beni çok heyecanlandırdı.

"Demokrasiyi çok sevdim. Onu kovmayalım. Yemekten sonra da ablam benimle oynasın. Çünkü ben öyle istiyorum." Ablam hemen,

"Yok öyle şey! Ben seninle oynamak istemiyorum," dedi.

Babam elini havaya kaldırdı ve,

"Bir dakika, bir dakika... Demokrasinin en önemli özelliğinden söz etmedik henüz. Demokrasilerde in-
45

sanlar kendi haklarını kullanırken, başkalarının haklarına saygı göstermek zorundadırlar. Onların haklarını çiğneyemezler," dedi. Bir bana bir de ablama baktıktan sonra,

"Nasıl, demokrasiyi beğendiniz mi şimdi? diye sorunca, ablam,

"Kuyruksuz hali daha güzeldi," elledi. Babam,

"Kuyruksuz demokrasi olmaaaz!" dedi.

Aslına bakarsanız, demokrasinin kuyruklu veya kuyruksuz olması beni hiç mi hiç ilgilendirmiyordu.

"Yani şimdi ablam benimle oyun oynayacak mı, oynamayacak mı?" diye sorunca, babam ablama döndü,

"Bilmiyorum! Buna kendisi karar verecek," dedi. Hepimiz gözlerimizi ablama diktik. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki sesini duyabiliyordum.

Ablam, biraz düşündü ve,

"Ben, canım istemiyor diye kardeşimle oynamazsam, sen de bizimle oynamayabilirsin. Onun için onunla oynayacağım. Ama her zaman değil... Çünkü sen de çok yorgun olunca bizimle oynamıyorsun," Babam güldü ve,

"Aferin! Demokrasiyi çok iyi anlamışsın," dedi. Ben sevinçten ölmek üzereydim. "Yaşasın! Ablam benimle oyun oynayacak," diye bağırınca, babam,

"O halde demokrasinin şerefine içelim," dedi. Hepimiz bardaklarımızı kaldırıp tokuşturduk. Ben bardağımı biraz hızlı vurmuş olmalıyım ki bardağımın bir parçası çatırtıyla masaya düştü. Ablam,

46

\ \

"Aaaa! Demokrasinin kuyruğu koptu," dedi gülerek. Babam,

"Aman ha! Kuyruğu kopan demokrasiler çok tehlikelidir. Hemen onu çöpe atın da yarın bir yenisini alın," dedi. Hepimiz gülüştük.

48

NEREDE BU YENİ YIL?

Son günlerde evimizde büyük bir telaş vardı. Temizlik yapıldı, armağanlar alınıp paket edildi, annem durmadan yemekler ve tatlılar yaptı.

Bütün bu hazırlıkların nedeni yeni yılmiş. Yeni yıla girecektik.

Ablama neden yeni yıla gireceğimizi sordum. Bana,

"Çok basit. Eski yıl bittiği için," dedi.

Ablam için nedense her şey çok basittir. Benim içinse çok karmaşık. Örneğin, eski yılı kim bitirdi? Yeni yıl nasıl bir yerd?

Bütün bunları anlayamıyordum, ama yapılan hazırlıklar çok hoşuma gitmişti.

Sokaklardaki ağaçlar ve dükkânların vitrinleri bile rengârenk ışıklarla süslenmişti.

Ne hoş değil mi. Biz yeni yıla gireceğiz diye her yer süslenmişti.

Ablama,

"Eski yılı kim bitirdi?" diye sorduğumda bana,

"Niye burasını çok süslediler?" diye sordum. Ablam,
"Hâlâ öğrenmedin mi? Yeni yıl olduğu için!" dedi.

Çok heyecanlandım ve,

"Aaa! Akşam olunca buraya mı gireceğiz?" dedim. Ablam şaşkın şaşkın bana baktı ve,

"Niye buraya gelelim Selen? Burası bir lokanta! Annemin yaptığı yemekler dururken buraya gelinir mi? Biz yeni yılı evde karşılayacağız," dedi.

Bu sözler üzerine kafam iyice karıştı.

Demek yeni yıl hır yer değildi. Neydi o zaman?

Emin olmak için ablama yeni yılın gerçekten evimize mi geleceğini sordum. Evet! Gerçekten evimize

50

gelecekti.

Yoksa yeni yıla girecek olan bütün o insanlar bizim eve mi gelecekti.

Yok canım! Bizim küçücük evimize nasıl sığarlardı?

"Ama bizim ev çok küçük," dedim ablama. Ablam,

"Sen küçük ev görmemişsin. Bizim ev çok büyük," dedi.

Daha fazla kafamı karıştırmamak için başka soru sormadım ve oturup evimize gelecek olan çocuklarla neler oynayabileceğimizi düşünmeye başladım.

Geldikleri zaman kapıyı ben açmak istediğim için kapının zilini duyar duymaz kapıya koşuyordum.

Şirin abla geldi... Çiğdem geldi... Sevim teyzeler geldi... Babam bile geldi, ama başka hiç kimse gelmedi.

Yemek yedik, oyunlar oynadık, televizyon izledik... Ne gelen oldu, ne giden.

Yeni yılın ne zaman geleceğini her soruşumda bana,

"Saat on ikide," dediler.

Bu sabah uyandığımda, dün akşamla ilgili hatırladığım son şey, saatin on iki olmasını beklediğimdi.

Yatağımdan fırladığım gibi salona koştum. Etrafta bizimkilerden başka kimse yoktu.

"Yeni yıl gelmedi mi?" diye sordum heyecanla. Ablam,

"Ooo... Yeni yıl geleli çok oldu," dedi. Neredey-

52

se ağlayacaktım.

"Ama ben göremedim," deyince annem, "Çünkü uyuyakalmıştın canım," dedi. Daha fazla dayanamadım ve ağlamaya başladım. O anda hiç kimseyi sevmiyordum.

Ablam hemen yanıma geldi, başımı okşayarak, "Ağlama Selen! Ben ele yeni yıl gelmeden uyuyakalmışım," dedi.

"Sen de mi hiçbir şey göremedin?" diye sorunca, ablanı,

"Görülecek bir şey yoktu ki zaten," demez mi? Avaz avaz bağırmaya başladım:

"Görülecek çok şey vardı. Benim arkadaşlarım gelecekti. Niye beni uyandırmadınız?" Ablam,

"Hangi arkadaşların gelecekti ki?" diye sordu şaşkınlıkla. Ben,

"Hangi arkadaşlarım olacak! Kızılderili, Çinli, Zenci, Eskimo arkadaşlarım. Siz dememiş miydiniz, bütün dünya yeni yıla girecek diye? Yeni yıl da bizim eve gelecekti, ama siz beni uyandırmadınız. Hepinize küstüm," dedim.

Ablam bu sözlerime daha çok şaşırmış olmalı ki ağzı açık kaldı. Annem hepimize şöyle bir baktıktan - sonra, "Arkadaşlarının hepsi geldi hayatım. Öyle güzel uyuyordun ki, seni uyandırmamıza izin vermediler. Bir dahaki yeni yılda yine geleceklerini*.. Abla ve .sana armağanlar da getirdiler. Bakın!.. Masanın üzerinde," dedi.

53

Hemen koşup masanın üzerindeki paketleri açmaya başladım.

Her şeyden iki tane olduğu için ablamla paylaşmakta güçlük çekmedik. Anneme,

"Keşke onları dinlemeyip beni uyandırsaydın," dedim. Annem,

"Çok ısrar ettim, ama izin vermediler. Ne yapabiliyordum!" dedi.

Ablam, elindeki armağanları gösterip,

"Bunları sen mi aldın anne," diye sorunca tepem atlı.

"Duymadın mı? Arkadaşlarım getirmiş," dedim. Babam,

"Sen büyüydün artık Sevinç!.. Kardeşine saygı göster!.. Ortalığı da fazla karıştırma!..," dedi sert sert.

Ablama haksızlık edilmesine hiç dayanamam. Babamın gözlerinin içine bakarak,

"Sevinç ortalığı karıştırmıyor baba!.." dedim sert sert. Babam,

"Haklısın kızım, özür dilerim!.." dedi ve annemle gülmeye başladılar.

Onlar gülerken ablama bir sonraki yeni yılın ne zaman geleceğini sordum. Bana,

"Sana ancak fasulyelerle gösterebilirim," deyince,

"Yok yok, istemem, kalsın," dedim.

Ablam fasulyelerle göstermeye kalktığına göre yeni yıl bir daha onyüzbinmilyon gün sonra gelecek demektir.

Hiç göremediğim arkadaşlarımı çok özleyeceğim.

55

DOKTOR ŞEKERİ

Ben hapsirdiğim zaman ablam çok güler. Bana her seferinde,

"Biliyor musun, sen çok komik hapsiriyorsun," der. Eğer bir şey söylemezse, bu kez ben sorarım,

"Abla! Komik hapsirdim mi?" diye. Annem bir şey söylemez ama hemen dereceyi koltuk altına yerleştirir, biraz beklettikten sonra çıkartıp uzun uzun bakar.

İki gündür durmadan hapsirdiğim için ablam,

"Çok komik hapsiriyorsun," demekten, annem de koltuk altına derece koymaktan yoruldu. En çok da ben yoruldum tabii.

Bu sabah dereceye bakarken annemin kaşları çatıldı. Bana,

"Doktora gitmemiz gerekiyor kızım! Ateşin de çıktı," dedi. Ben,

"Yaşasın!" diye bağırınca nedense çok şaşırıp ve

"Tanrım, ne garip bir çocuk bu!" dedi kendi kendine.

Ben doktora gitmeyi çok severim. Doktorum beni kapıda karşılayıp,

"Hoşgeldin sevgilim," der ve yanaklarımdan öper. Muayene sırasında biraz sıkılırını ama hiç şikâyet

57

etmem. Çünkü muayene bittikten sonra doktorum bana şeker verir. Şekerin adı da, "Doktor şeker!"

Doktorum bu kez de her zaman olduğu gibi önce beni soydu. Sonra bir yandan annemle konuşurken, bir yandan da tahta çubuklardan birini eline aldı. Ben tahta çubuğu görür görmez ağzımı kocaman açtım. O da dilimi çubukla bastırıp boğazıma baktı. Bana,

"Bu sabah ne yedin bakalım?" diye sordu. İşte o an, her seferinde midemde güzel yiyecekler olup olmadığını kontrol etmek için boğazıma baktığını anladım.

Doktorum ağzımdan çıkan çubuğu çöpe atıp, bu kez ucunda ışığı olan aleti aldı. Kulaklarımla ve burnumun içine baktı. Bir şeyler arıyordu ama ne aradığını pek kestiremedim.

Baş parmaklarıyla yanaklarımı aşağıya doğru çekip gözlerime baktıktan sonra,

"Güzeel!" dedi. Gözlerimi beğenmişti. Zaten benim çok güzel gözlerim var.

Kulaklarımla çevresini ve çenemin altını mıncıklamaya başlayınca çok gıdıklandım ve kahkahalarla gülmeye başladım. Doktorum, "Tamam, tamam," deyip beni gıdıklamaktan vazgeçti.

Sıra göğsümü ve sırtımı dinlemeye gelince ben,

"Bir dakika! Önce şu yuvarlak şeyi ısıt, çünkü çok soğuk!" dedim. Bu kez de doktorum gıdıklanmış gib gülmeye başladı.

"O şeyin adı stetoskop," dedi. Göğsümü ve sırtımı dinlerken bana ağzımdan öyle çok derin nefes al-

58

dırttı ki, sonunda dayanamadım ve,

"Yeter artık çok yoruldum!" dedim. Doktorum yine kahkahalarla gülerken,

"Tamam, bitti!" dedi ve ağzıma bir şeker verdi. Çok güzel bir şekerdi ama hemencecik bitiverdi. Ben,

"Bu çok küçük bir şekerdi. Bir tane daha verir misin?" deyince doktorum bana bir kutu dolusu şekeri uzattı ve,

"Al, hepsi senin olsun. Ablana da verirsin," dedi. Ben,

"Sen ablamı tanıyor musun?" diye sorunca,

"Tanımaz olur muyum? Senin gibi onu da ben büyüttüm," dedi.

Ben,

"Yaa! Yoksa annemi, babamı da mı sen büyüttün?" diye sorunca,

"Yoo, o kadar da yaşlı değilim!" dedi. Ben,

"Ablama şeker veririm ama önce onu muayene etmem gerekecek. Çünkü bunlar 'Doktor şeker!' Muayene olmadan yenmez," dedim.

Doktorum anneme döndü ve,

"Bu çocuk beni çok eğlendiriyor. Önemli bir hastalığı yok. Yalnızca biraz üşütmüş. Verdiğim ilaçları kullanırsanız birkaç gün içinde hiçbir şeyi kalmaz," dedi ve anneme bir kâğıt uzattı. Ben,

"Bizim evde çok kâğıt var. Bize kâğıt vermene gerek yok," dedim ama yine de verdi ve gülmeye başladı. Annem,

"O kâğıt reçete yavrum. Onunla eczaneden ilaç-

60

larını alacağız," dedi.

Doktorum bizi kapıya kadar geçirdi. Bana, "Güle güle sevgilim," derken hâlâ gülüyordu.

Doktorumu güldürmek çok hoşuma gidiyor.